

Derslerden eve dönerken kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Geçenlerde, Nur derslerinden birisine gidip gelen bir ders müdaviminin cümleleri beni ciddî sarstı:

“Risale derslerinin eskisi gibi tadı yok artık. Eskiden dersten eve dönerken zihnimizdeki sorular cevap bulurdu. Şimdi artık etliye sütlüye dokunmayan dersler dinliyoruz. Lâhika mektupları raflarda yok. Derslerde çoğu insan uyuyor. Yaralar görmezden geliniyor. İhtiyaca göre değil ağabeyin kafasındaki siyasî siparişe göre dersler yapılıyor. Cuma hutbeleri gibi bir yerlerden üflenen konular, yine üflenen yorumlarla paylaşılıyor.”

Bu cümleler acı bir gerçeğin ifadesidir. Böyle dersler haliyle ders olma kimliğini kaybediyor. Bir siyasî anlayışa destekçi olarak ders okuyanın, o masum Risale metinlerini kendi haline bırakması mümkün müdür? Risalelerin ruhu ile örtüşmeyen siyasî anlayışların neredeyse orta yerinde olan bir kişinin okuyacağı Risale satırları hangi hastalığa deva olacaktır? Gramajıyla oynanmış, katkı maddeleri değiştirilmiş bir ilâçtan deva beklenir mi? Siyasî bir anlayışı neredeyse kendi varlığı ile özdeşleştirmiş olan anlayışlar, her cereyanın içinde taraftarı olan Nur’un müştaklarına nasıl ders yapacaktır? Böyle birisi taraftarı olduğu cereyanın zulümlerini hoş görecektir, yanlışlarına teviller yapacaktır. Bu da Nur’un dersi olmaktan çıkacaktır. Oysa ders, okuyanı, dinleyeni feyizlendirir.

Risale-i Nur dersleri, maddî ve manevî ihtiyaçların cevap bulduğu bir Kur’ân iklimidir. Ama o iklim, maddî ve manevî, şahsî ve cemaatî hiçbir menfaate alet edilmemesi, az bir dünya menfaatıyla değiştirilmemesi şartıyla...

Ders okuyucusu, kafa fenerindeki malûmatı hakikatlerin önüne perde yaparsa, insanlar derslere gidip gelirler, ama ihtiyaçlarına cevap bulamadıkları için ‘derslerin eski tadı yok’ derler. Bu, hakikatlere perde olmaktır.

Dersten evine döndüğünde kişi vicdanen rahat bir nefes alamıyorsa, maddî ve manevî ihtiyaçları cevap bulamıyorsa; ya kendisi o dersten istifade edememiş ya o dersi hazırlayan kişi, o günün meselelerini Risale-i Nur’dan tam olarak çözümleyememiş ya da o ders, ders ruhunu kaybetmiştir.

Gerçek şu ki, zevk vermeyen, ihtiyacı karşılamayan ders yoktur, ciddî çalışılmamış, az bir dünya menfaatıyla söylemekten çekinilmiş, teviller edilmiş hakikatler vardır.

Bu da vebal olarak böyle bir topluluđa yeter.

Sebahattin Yařar